

N:o 7.

Af Herr **J. J. Magnell**: Om förändring i lagens stadgande rörande handlandes utsökningsrätt för utborgade varor.

Det förderf, som den alltför vidsträckta, af lagen gynnade konsumtionskrediten medför, såväl för den konsumerande allmänheten som för handeln, är numera lika allmänt känd som erkänd. Den förleder ganska många att obetänksamt tillfredsställa sin njutningslystnad och fåfänga utan afseende på verkliga tillgångar med begagnande af bodkrediten, så länge det möjligen låter sig göra, och det sålunda närda och utvecklade njutningsbegäret och fåfängan stadnar ej då bodkrediten upphör, utan slår sig ofta på äfventyrliga och dåliga utvägar för att skaffa sig tillgångar, sedan man blifvit oförmögen att återgå till ett arbetsamt och ordentligt lif.

Häraf till en betydlig del denna ihållighet i såväl sedligt som ekonomiskt hänseende, som synes alltmer gripa omkring sig bland alla samhällsklasser.

Hvad handeln lider genom den osäkerhet i affärer, som häraf är en följd, behöver endast antydast. Då liquid för det utborgade utfaller på oberäknliga tider och måhända ofta alldeles uteblir, måste minuthandlanden i sin ordning svika sina förläggare, och då utborgningen blifvit allmän sed, ser sig den handlande bragt till endera af följande lika svåra utvägar; antingen att endast sälja mot kontant, då följden blir, att han blir utan handel, så länge en sniken granne på närmare eller fjernare håll ej följer exemplet; eller ock måste han fortsätta utborgningen med all den dermed förenade risk och obehag.

För att förekomma eller minska detta onda, som särdeles genom landt-handeln, eljest en god sak, vunnit en beklagansvärd utbredning, och för att genom lagstiftningen, så vidt det låter sig göra, befordra de dygder som heta omtanke, ordning och redbarhet samt öfning i att såsom det heter rätta munnen efter matsäcken, får jag härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del beslutar en förordning:

att handlande så i städerna som på landet ej eger lagligen börja utsöka fordran, grundad på utborgning af varor, reverserad eller ej, sedan 30 dagar förflutit från den, då utborgningen skedde, dock med det undantag, att, om handlande utborgar varor till annan handlande till ett belopp af minst 200 R:dr R:mt eller derutöfver på en gång, må sådan fordran kunna lagligen utsökas, om utsökning börjas inom 90 dagar. Sker sådan utborgning af handlande till annan handlande till ett belopp af minst 1,000 R:dr, gälle hvad lagen stadgar om skuldfordran i allmänhet.

Stockholm den 21 Januari 1868.

J. J. Magnell.

N:o 8.

Af Herr J. J. Magnell: Om förändring af hvad lagen stadgar rörande löftesmans betalningsansvar.

För att i någon mån förhindra det onda, som ligger i missbruket af borgensförbindelser, i det mången utan motsvarande redbar säkerhet begagnar godtrogna eller svaga medmänniskors välvilja att förskaffa sig medel för tillfredsställelse af sin njutningslystnad och fåfänga och sålunda både bereder sin egen sedliga förslappning och drager olycka öfver oskyldiga personer, synes det vara af nöden att, om ock den laga kraften af sådan borgensförbindelse ej alldeles kan eller bör upphävas, likväl sådan med borgen försedd skuldförbindelse göres mindre, men deremot real-säkerhet mera eftersökt än hittills egt rum. För detta ändamål får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del beslutar en förordning: